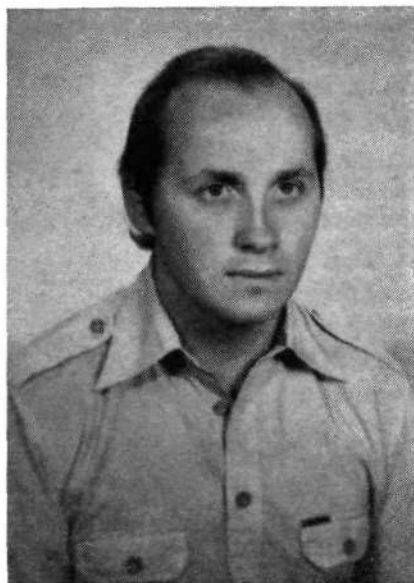

voda,
toda ne rešim
se več tega
strahu.

Milan
Vincetič

Pismo

Ne obstajajo »različne poezije«. So samo »dobre« in »nedobre«. Katere so »prvo« in katere so »drugo«, presodi sam bralec. Prav tako ni »stare« in »nove« poezije. Takšna delitev in vrednotenje sta nesmiselna. Obstaja zgolj čutenje poezije. Poskusi, da bi poezijo razvrednotili, jo pogazili, raztrgali, niso bili uspešni. In še manj bodo. Ne verjamem v vsemogoče avantgarde. Zastarevajo kot plakati za veselice. Kdaj bo

računalnik napisal Odisejo? Ali samo droben haiku verz?

Poezija je ena sama velika misel. Njeno bogastvo je intima. Preveč racionalizma poezijo samo dela, je ne »izliva«, čeprav se ta beseda zdi nekaterim »romantična«. In zgledi — to osnovnošolsko vprašanje? Jih ni. Prebereš mnogo pesnikov; imena niso pomembna. Vsak je sebi zgled. To je najvažnejše. Nikoli se pravzaprav nisem spraševal o smislu svoje poezije. Zavedal sem se le, da je neobhodni del mene, da se mogoče tako oglašava v vsakem življenju. Toliko. Hvala.

Žena

V meni je pesem.
Ne vem več od kdaj in od kod.

Samo, da je.
Ta, ki je v meni,
ta, ki jo ljubim,
ta, ki me ruši.

V meni je pesem
in jaz sem pesem.
Ta, ki se ruši.

ŽENA Žena. Žena. Žena.
Pesnik studencev,
zrela metafora.
Skoraj ptica. Žena.

Žena. Žena. Žena
Ko spiš,
ko se prebujaš
razmršena,
ko se skrivaš v zrcalu,
k ženi.

Žena. Žena. Žena.
Sneg
in pismo.
Otok kruha.
Nebo oči. Mati.

Žena. Žena. Žena.
Ko te drobtinim,
ko se tvegaš,
ko si zgodnje grozdje
in trgatev. Žena.

LEPA VIDA Lepa Vida Lepa Vida
zakaj si v srajci
z jadvovine
utišala razsute prsi

Ko se vrne moj morjak
naj se z njimi poigra

Lepa Vida Lepa Vida
zakaj si v krilu
z jadvovine
grešna stegna zatemnila

Ko potrka krasen ženin
 školjko bo zasejal mednje
 da bom z biserom v kodru
 mesec prežarela

Lepa Vida Lepa Vida
 zakaj postlala
 si mu z jadvino
 ne z belino
 ne z zlatino

Da se spočije moj silak
 da ga gledam kadar spi

ko prileže plah skovir

BAKRENI KOPALKI   Nastajali sta iz vode
 kot bi se slačili

I.   Kot bi živele vodo

Skoda ker ni bilo nikogar
 da bi se čudil

II.   Slutilo se je le
 čezmerno lepote
 V prsah je mladilo grozdje
 v stegnih pastirjevala flavta
 po ustnicah se klatil mak

Voda pa je tišala
 tišala

III.   Lišpali sta se
 in se božali
 Saj ti si vendar moja sestra
 in jaz sem tvojih oči
 In si postlali

dobrodušni razvajeni
petrolejki

- IV. Joj kako sta planili
v sneg
Kot v seno
Kako sta bedrali
Kot užaljeni brezi

Oj zima
pohotnica

- V. Izginjata v vodo
kot da sta vodi
Kot bi se natočile

Skoda ker ni nikogar
da bi žaloval

RESIGNACIJA Jaz sem mravljišče drobnih smrti
tihožitje iz snega
dež ki se neha v šipi
iz sveta

Jaz sem vodnjak otožnih deklic
starec iz cvetov
naključje ki skozi plamen sili
v pradavni lov